MUHAMMAD IBN SULAJMAN IBN ABD AL-WAHHAB

Cztery zasady

(„Al-Kawa'id al-Arba'”)

Autor: Szajch ul-Islam Muhammad ibn Abd al-Wahhab
(niech Allah będzie dla niego miłosierny!)
Komentarz: Szajch Salih ibn Fauzan ibn Abdullah al-Fauzan
(niech Allah go strzeże!)

Z imieniem Allaha Wszechmiłosiernego, Okazującego miłosierdzie!

Wstęp

Powiedział autor książki, niech Allah będzie dla niego miłosierny: „Z imieniem Allaha, Wszechmiłosiernego i Miłosiernego! Proszę Najszczodrzejszego Allaha, Pana Wielkiego Tronu, aby otaczał cię opieką zarówno na tym świecie, jak i w życiu wiecznym, i aby uczynił cię błogosławionym, gdziekolwiek byś się nie znajdował. Proszę Go, aby uczynił cię jednym z tych, którzy — gdy im się daje, są wdzięczni; gdy są doświadczani, okazują cierpliwość; gdy popełniają grzechy, proszą o przebaczenie. Zaprawdę, te trzy rzeczy są zadatkiem szczęścia!”.

OBJAŚNIENIE (SZARH)

Jest to książka „Cztery zasady”, którą napisał szajch ul-islam Muhammad ibn Abd al-Wahhab, niech Allah będzie dla niego miłosierny. Jest to odrębne posłanie, jednak zazwyczaj drukuje się je razem z książką „Trzy Podstawy”, ze względu na potrzebę tych, którzy dążą do wiedzy, w obu tych dziełach.

Te cztery zasady, wymienione przez szajcha, zawierają w sobie wyjaśnienie jedynobóstwa (tauhidu) i wielobóstwa (szirku). Jakie są zasady dotyczące tauhidu? Jakie są zasady dotyczące szirku? Wielu ludzi nie orientuje się w kwestiach związanych z tauhidem i szirkiem. Wielu ludzi nie wie, na czym polega sens tauhidu. Wielu ludzi nie wie, na czym polega sens szirku. Wyjaśniają oni te pojęcia tak, jak odpowiada to ich namiętnościom.

Co się zaś tyczy nas, jesteśmy zobowiązani powracać w tych kwestiach do Koranu i Sunny, aby nasze rozumienie tauhidu i szirku było prawidłowe i wiarygodne. Szajch, niech Allah będzie dla niego miłosierny, nie wziął tych zasad z własnych rozmyślań, jak to zwykle czynią liczni zabłąkani. Zaprawdę, wydobył on te zasady z Księgi Allaha, sunny Jego Posłańca, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, a także z drogi życiowej tego Posłańca.

Jeśli poznasz te zasady i je zrozumiesz, ułatwią ci one zrozumienie tauhidu, z którym Allah Najwyższy wysłał posłańców i zesłał Pisma. Ułatwią ci one także zrozumienie szirku, przed którym przestrzegał Allah, wyjaśniając jego niebezpieczeństwo i szkodliwość w obu światach. Wszystko to jest nadzwyczaj ważne! Studiowanie tauhidu i szirku jest ważniejsze niż studiowanie kwestii związanych z modlitwą, zakatem i pozostałymi rodzajami czci. Wszak studiowanie

tauhidu i szirku jest podstawą pierwszorzędną! Modlitwa, zakat, hadżdż i pozostałe rodzaje czci nie będą ważne, jeśli nie zbudujesz ich na prawidłowym wyznaniu wiary.

Przed rozpoczęciem opowieści o tych czterech zasadach szajch, niech Allah będzie dla niego miłosierny, umieścił w książce wielki wstęp, w którym zwrócił się z błaganiem za tego, kto dąży do wiedzy. Powiedział: „Proszę Najszczodrzejszego Allaha, Pana Wielkiego Tronu, aby otaczał cię opieką zarówno na tym świecie, jak i w życiu wiecznym, i aby uczynił cię błogosławionym, gdziekolwiek byś się nie znajdował. Proszę Go, aby uczynił cię jednym z tych, którzy — gdy im się daje, są wdzięczni; gdy są doświadczani, okazują cierpliwość; gdy popełniają grzechy, proszą o przebaczenie. Zaprawdę, te trzy rzeczy są zadatkiem szczęścia!”.

Jest to wielki wstęp! Zawarte jest w nim błaganie szajcha, niech Allah będzie dla niego miłosierny, za każdego dążącego do wiedzy, który studiuje wyznanie wiary, pragnąc osiągnąć prawdę i oddalić się od błędu i wielobóstwa. Taki człowiek będzie godny tego, aby Allah Najwyższy otaczał go opieką zarówno na tym świecie, jak i wiecznym.

Jeśli Allah Najwyższy będzie otaczał człowieka opieką w życiu doczesnym i w życiu przyszłym, to człowiek ten nie napotka trudności ani w religii, ani w życiu doczesnym. Allah Najwyższy powiedział:

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُواْ يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُواْ أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ

> *„Allah jest Opiekunem tych, którzy uwierzyli. On wyprowadza ich z ciemności ku światłu. A opiekunami i pomocnikami niewiernych są tagutowie" (sura „Krowa", ajat 257)*

.

Jeśli Allah będzie ci sprzyjał, wyprowadzi cię z ciemności wielobóstwa, niewiary, zwątpienia i bezbożności ku światłu wiary, pożytecznej wiedzy i prawego czynu. Allah Najwyższy powiedział:

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لا مَوْلَى لَهُمْ

> *„To dlatego, że Allah jest Opiekunem tych, którzy uwierzyli, a niewierni nie mają opiekuna" (sura „Muhammad", ajat 11)*

.

Jeśli Allah będzie ci sprzyjał w życiu doczesnym i wiecznym, osiągniesz takie szczęście, po którym nie będzie już nieszczęścia. Allah Najwyższy sprzyja ci w życiu doczesnym, pomagając iść drogą prawą. Allah Najwyższy sprzyja ci także w życiu przyszłym, wprowadzając cię do Ogrodów na wieki. W tych Ogrodach nie będzie ani strachu, ani chorób, ani smutku, ani trudności. Takie jest opiekuństwo Allaha nad Swoimi wierzącymi sługami w obu światach.

„…i aby uczynił cię błogosławionym, gdziekolwiek byś się nie znajdował…” — jeśli Allah Najwyższy uczyni cię błogosławionym, gdziekolwiek się znajdziesz, jest to przecież szczyt tego, czego można pragnąć. Allah Najwyższy da ci błogosławieństwo (barakat) w twoim życiu, w twoim pożywieniu, w twojej wiedzy, w twoich czynach, w twoim potomstwie. Gdziekolwiek byś się nie znalazł, dokądkolwiek byś się nie udał, będzie ci towarzyszyć błogosławieństwo. Zawarte jest w tym wielkie dobro i miłosierdzie od Allaha Najwyższego!

„Proszę Go, aby uczynił cię jednym z tych, którzy — gdy im się daje, są wdzięczni…” — w odróżnieniu od tych, którzy, otrzymując łaski Allaha, wypierają się ich i okazują niezadowolenie. Wielu ludzi, otrzymując łaski Allaha, wypiera się ich i wykorzystuje je nie w posłuszeństwie wobec Allaha. Takie postępowanie staje się przyczyną nieszczęścia. Co się zaś tyczy tych, którzy są wdzięczni Allahowi, to zaprawdę Allah dodaje im jeszcze więcej łask. Allah Najwyższy powiedział:

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ

> *„I oto wasz Pan obwieścił: «Jeśli będziecie wdzięczni, z pewnością dam wam więcej»” (sura „Ibrahim”, ajat 7)*

.

Allah Najwyższy dodaje wdzięcznym sługom jeszcze więcej łask. Jeśli chcesz zwiększenia łask Allaha, bądź Mu wdzięczny! A jeśli chcesz utracić łaski Allaha, możesz zacząć okazywać niezadowolenie.

„…gdy są doświadczani, okazują cierpliwość…” — Allah Najwyższy doświadcza Swoich sług. Doświadcza ich, zsyłając na nich różne nieszczęścia, kłopoty i wrogów spośród niewiernych i obłudników. W takich sytuacjach należy okazywać cierpliwość, a nie rozpaczać i tracić nadzieję na miłosierdzie Allaha. W takich sytuacjach należy mocno trwać przy religii Allaha i cierpliwie znosić trudności napotykane na tej drodze.

Prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, powiedział: „Jeśli Allah Najwyższy umiłował jakiś lud, zsyła mu doświadczenie. Ten, kto okaże zadowolenie, dostąpi zadowolenia Allaha, a ten, kto okaże oburzenie, na tego Allah skieruje Swój gniew”. A także: „Najciężej doświadczani byli prorocy, następnie ci, którzy byli do nich najbardziej podobni, a następnie ci, którzy byli podobni do tamtych”.

Doświadczani byli prorocy, doświadczani byli najprawdomówniejsi z ludzi, doświadczani byli męczennicy, doświadczani byli wierzący słudzy Allaha, i wszyscy oni okazywali cierpliwość. Co się zaś tyczy obłudników, Allah Najwyższy powiedział o nich:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انقَلَبَ عَلَى وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالآخِرَةَ ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ

> *„Wśród ludzi jest i taki, który czci Allaha, znajdując się na granicy: jeśli spotka go dobro, czuje się dzięki temu spokojny; a jeśli dotknie go doświadczenie, odwraca się. Traci on i ten świat, i życie przyszłe. To jest oczywista strata!" (sura „Pielgrzymka", ajat 11)*

.

Życie doczesne nie zawsze jest rozkoszą, przepychem, radością i zwycięstwem nad wrogami. Nie zawsze wszystko układa się dobrze! Allah Najwyższy zmienia kolejno radość i smutek pośród sług. Popatrz, jak towarzysze, najlepsi ludzie w tej wspólnocie, byli doświadczani! Allah Najwyższy powiedział:

وَتِلْكَ الأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ

> *„Takimi dniami obracamy kolejno między ludźmi" (sura „Rodzina Imrana", ajat 140)*

.

Człowiek powinien przygotować swoją duszę na to, że przyjdzie mu znosić doświadczenia. Zaprawdę, te doświadczenia nie dotyczyły tylko jego. Przed nami takie same doświadczenia znosili ludzie najbliżsi Allahowi. Trzeba

przygotować swoją duszę, okazywać cierpliwość i czekać na ulgę od Allaha Najwyższego, a ostateczny rezultat zawsze należy do bogobojnych!

„…gdy popełniają grzechy, proszą o przebaczenie…” — co się zaś tyczy tych, którzy popełniając grzechy, nie proszą o przebaczenie, lecz przeciwnie, pogrążają się w tych grzechach, są oni nieszczęśni! Wierzący sługa po popełnieniu grzechu spieszy się, aby okazać skruchę przed Allahem. Allah Najwyższy powiedział:

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُواْ فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُواْ أَنفُسَهُمْ ذَكَرُواْ اللّهَ فَاسْتَغْفَرُواْ لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلاَّ اللّهُ

> *„A tym, którzy, popełniwszy czyn haniebny lub wyrządziwszy niesprawiedliwość samym sobie, wspomnieli Allaha i poprosili o przebaczenie za swoje grzechy — a kto przebacza grzechy, jeśli nie Allah? — …” (sura „Rodzina Imrana”, ajat 135)*

.

A także:

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِن قَرِيبٍ

> *„Zaprawdę, Allah zobowiązał się przyjmować skruchę tych, którzy popełniają zły czyn przez nieświadomość, a następnie szybko okazują skruchę” (sura „Kobiety”, ajat 17)*

.

Pod pojęciem „nieświadomości” w tym ajacie nie chodzi o brak wiedzy. Wszak jeśli człowiek nie wie, że dany czyn jest grzechem, nie zostanie za to zapytany. Jednak pod pojęciem „nieświadomości” w tym ajacie chodzi o sprzeczność z rozwagą. Każdego, kto jest nieposłuszny Allahowi, można nazwać nieświadomym, gdyż brakuje mu rozwagi i rozumu.

„…i wkrótce okazują skruchę…” — nie ma pośród nas człowieka wolnego od grzechów. Lecz chwała Allahowi, gdyż pozostawił On drzwi skruchy otwarte. Dlatego sługa, który popełnił grzech, jest zobowiązany spieszyć się z okazaniem skruchy. Jeśli zaś człowiek nie będzie okazywać skruchy i prosić o przebaczenie, stanie się to oznaką jego nieszczęścia.

Al-hanifijja

Powiedział autor książki, niech Allah będzie dla niego miłosierny:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالإِنسَ إِلاَّ لِيَعْبُدُونِ

> *„Wiedz, niech Allah poprowadzi cię ku posłuszeństwu wobec Niego, że al-hanifijja — to religia Ibrahima, która polega na tym, abyś oddawał cześć jedynie Allahowi, szczerze wyznając tę religię. Jak powiedział o tym Allah Najwyższy: «Stworzyłem dżinny i ludzi jedynie po to, aby Mi służyli»” (sura „Rozsiewające”, ajat 56)*

.

OBJAŚNIENIE (SZARH)

„Wiedz, niech Allah poprowadzi cię ku posłuszeństwu wobec Niego…” — jest to błaganie ze strony szajcha, niech Allah będzie dla niego miłosierny. I tak, każdy nauczyciel powinien zwracać się do Allaha z błaganiami za swoich uczniów. Posłuszeństwo („ta'a”) — to podporządkowanie się nakazom Allaha i oddalenie się od tego, czego On zakazał.

„…że «hanifijja» — to religia Ibrahima…” — Allah Najwyższy nakazał naszemu prorokowi, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, podążać za religią Ibrahima. Allah Najwyższy powiedział:

ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنِ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

> *„Następnie objawiliśmy tobie: «Podążaj za religią Ibrahima, hanifa, który nie był spośród wielobożców»” (sura „Pszczoły”, ajat 123)*

.

„Al-hanifijja” — to religia hanifa Ibrahima, pokój z nim. „Hanif” — to ten, kto zwrócił się ku Allahowi i odwrócił się od wszystkiego innego oprócz Niego. Takiego człowieka nazywa się „hanifem”. „Hanif” — to ten, kto zwrócił się ku Allahowi swoim sercem, swoimi czynami, swoimi intencjami, swoimi dążeniami, czyniąc to wszystko dla Allaha i odwracając się od wszystkiego oprócz Niego.

Allah Najwyższy nakazał nam podążać za religią Ibrahima i powiedział:

وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِّلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ

> *„I nie uczynił dla was w religii żadnej trudności — taka jest wiara waszego ojca Ibrahima” (sura „Pielgrzymka”, ajat 78)*

.

„…która polega na tym, abyś oddawał cześć jedynie Allahowi, szczerze wyznając tę religię…” — jest to właśnie religia al-hanifijja. Szajch nie ograniczył się do słów: „…abyś oddawał cześć jedynie Allahowi…”, dodał do tego jeszcze słowa: „… szczerze wyznając tę religię…”, to znaczy: „…oddalając się od wielobóstwa”.

Jeśli do czci przymiesza się wielobóstwo, cześć staje się nieważna. Cześć będzie ważna tylko wtedy, gdy zostanie oczyszczona z wielobóstwa: wielkiego i małego. Allah Najwyższy powiedział:

وَمَا أُمِرُوا إِلاَّ لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاء

> *„A przecież nakazano im jedynie oddawać cześć Allahowi, wyznając Mu religię szczerze, będąc hanifami” (sura „Jasny Dowód”, ajat 5)*

.

Jest to cześć, którą Allah Najwyższy zobowiązał wszystkie stworzenia. Allah Najwyższy powiedział:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالإِنسَ إِلاَّ لِيَعْبُدُونِ

> *„Stworzyłem dżinny i ludzi jedynie po to, aby Mi służyli” (sura „Rozsiewające”, ajat 56)*

. „…aby Mi służyli” — to znaczy: aby służyli jedynie Mnie. Stworzenia zostały stworzone tylko po to, aby oddawać cześć Allahowi, czyniąc to szczerze. Wśród nich są tacy, którzy wypełniają to, po co zostali stworzeni, lecz są też tacy, którzy tego nie wypełniają. Ten zaś, kto oddaje cześć komuś innemu niż Allah, przeczy celowi, dla którego został stworzony.

Ibrahim, pokój z nim, jest ojcem proroków, gdyż wszyscy prorocy, którzy przyszli po nim, byli jego potomkami. Dlatego Allah Najwyższy powiedział:

وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ

> *„I uczyniliśmy w jego potomstwie proroctwo i Księgę” (sura „Pająk”, ajat 27)*

.

Wszyscy prorocy, którzy przyszli po nim, pochodzili z potomków Israela, wnuka Ibrahima, pokój z nim, oprócz Muhammada, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, który należał do potomstwa Isma'ila, syna Ibrahima. To znaczy, każdy prorok, który przyszedł po Ibrahimie, należał do jego potomstwa. Jest to hojność, jaką Allah okazał Ibrahimowi. Allah Najwyższy uczynił Ibrahima, pokój z nim, przewodnikiem dla ludzi:

قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا

> *„Powiedział: «Uczynię cię przewodnikiem dla ludzi»” (sura „Krowa”, ajat 124)*

. A także:

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً

> *„Zaprawdę, Ibrahim był przewodnikiem” (sura „Pszczoły”, ajat 120)*

.

A następnie szajch, niech Allah będzie dla niego miłosierny, przytoczył jako dowód Słowa Najwyższego:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالإِنسَ إِلاَّ لِيَعْبُدُونِ

> *„Stworzyłem dżinny i ludzi jedynie po to, aby Mi służyli” (sura „Rozsiewające”, ajat 56)*

. Ibrahim, pokój z nim, wzywał ludzi do oddawania czci Allahowi. Do tego samego wzywali ludzi pozostali prorocy. Wszyscy prorocy wzywali ludzi ku czci Allaha i porzuceniu czci wszystkiego innego oprócz Niego. Allah Najwyższy powiedział:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولاً أَنِ اعْبُدُواْ اللَّهَ وَاجْتَنِبُواْ الطَّاغُوتَ

> *„I wysłaliśmy do każdej wspólnoty posłańca: «Czcijcie Allaha i unikajcie taguta!»” (sura „Pszczoły”, ajat 36)*

.

Cześć oparta na tauhidzie

Powiedział autor książki, niech Allah będzie dla niego miłosierny: „A więc, jeśli poznałeś, że Allah stworzył cię dla oddawania Mu czci, to wiedz, że cześć nazywa się czcią tylko wtedy, gdy istnieje przy niej tauhid, tak jak modlitwa nazywa się modlitwą tylko wtedy, gdy istnieje przy niej oczyszczenie”.

OBJAŚNIENIE (SZARH)

„A więc, jeśli poznałeś, że Allah stworzył cię dla oddawania Mu czci…” — to znaczy: ujrzałeś ajat, w którym powiedziano:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالإِنسَ إِلاَّ لِيَعْبُدُونِ

> *„Stworzyłem dżinny i ludzi jedynie po to, aby Mi służyli” (sura „Rozsiewające”, ajat 56)*

. Należysz do ludzi, a zatem ten ajat dotyczy i ciebie. Wiedz, że Allah Najwyższy nie stworzył cię bez celu, nie stworzył cię tylko po to, abyś jadł i pił. Allah Najwyższy nie stworzył cię po to, abyś żył na tym świecie, radując się i bawiąc. Allah Najwyższy stworzył cię po to, abyś oddawał Mu cześć.

Allah Najwyższy podporządkował człowiekowi wszystko, co istnieje na tym świecie, aby człowiek oddawał Mu cześć. Zaprawdę, nie zdołasz żyć na tym świecie bez tego, co cię teraz otacza. Allah Najwyższy podporządkował ci otaczający świat, abyś mógł oddawać Mu cześć.

Allah Najwyższy nie dał ci tego wszystkiego po to, abyś się radował, bawił, grzeszył, jadł i pił wszystko, czego zapragniesz. Tak żyją jedynie zwierzęta! Co się zaś tyczy ludzi, Allah Najwyższy stworzył ich dla wielkiego celu i wielkiej mądrości, aby oddawali cześć jedynie Jemu. Allah Najwyższy powiedział:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالإِنسَ إِلاَّ لِيَعْبُدُونِ (56) مَا أُرِيدُ مِنْهُم مِّن رِّزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَن يُطْعِمُونِ

> *„Stworzyłem dżinny i ludzi jedynie po to, aby Mi służyli. Nie chcę od nich żadnego udziału i nie chcę, aby Mnie karmili" (sura „Rozsiewające", ajat 56–57)*

.

Allah Najwyższy nie stworzył cię po to, abyś zdobywał dla Niego pożywienie czy gromadził majątek. Tak postępują ludzie we wzajemnych stosunkach. Zatrudniają pracowników, aby ci pomagali im zarabiać pieniądze. Lecz Allah Najwyższy tego nie potrzebuje. Allah Najwyższy nie potrzebuje światów.

Allah Najwyższy żywi sługi, a nie oni żywią Jego. Allah Najwyższy nie potrzebuje pożywienia. Nie ma On potrzeby naszej czci. Jeśli nawet okażesz niewiarę, to nie ujmie to nic z władzy Najwyższego. Jednak ty potrzebujesz Allaha, potrzebujesz oddawania czci. Ze Swojego miłosierdzia nakazał ci On oddawać Mu cześć, a w tym zawarty jest pożytek dla ciebie samego. Zaprawdę, jeśli będziesz Mu oddawał cześć, obdarzy cię On nagrodą. Cześć jest przyczyną tego, że Allah okaże ci hojność zarówno na tym świecie, jak i w życiu wiecznym.

Kto więc odnosi pożytek z czci?! Zaprawdę, pożytek z czci odnosi sam sługa Allaha. Co się zaś tyczy Allaha Najwyższego, On nie potrzebuje stworzeń.

„…wiedz, że cześć nazywa się czcią tylko wtedy, gdy istnieje przy niej tauhid, tak jak modlitwa nazywa się modlitwą tylko wtedy, gdy istnieje przy niej oczyszczenie…”.

Wiedz, że cześć nie będzie ważna dopóty, dopóki nie połączą się w niej dwa warunki. Jeśli naruszony zostanie choćby jeden z tych warunków, cześć będzie nieważna.

1. Cześć powinna być wykonywana szczerze, dla Oblicza Allaha. W czci nie powinno być wielobóstwa (szirku). Jeśli do czci przymiesza się wielobóstwo, cześć staje się nieważna. Podobnie jak oczyszczenie zostaje naruszone, gdy człowiek dokona pewnych czynów uznawanych za nieczyste. Podobnie, jeśli oddajesz cześć Allahowi, a następnie przyrównujesz Mu wspólników, twoja cześć staje się nieważna. Jest to pierwszy warunek czci.
2. Cześć powinna być zgodna z sunną Posłańca Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem. Jeśli człowiek dokonuje czci, której nie dokonywał Posłaniec, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, to taka cześć będzie nieważna i odrzucona. W takim przypadku będzie ona już innowacją religijną.

Dlatego Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, powiedział: „Kto dokona czynu, na który nie ma naszego wskazania, temu zostanie on odrzucony!”. W innej wersji przekazuje się: „Kto wniesie w tę naszą sprawę (religię) to, co nie ma z nią związku, temu zostanie to odrzucone!” (al-Buchari, Muslim).

Dlatego cześć koniecznie musi być zgodna z tym, z czym przyszedł Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem. To, co ludzie uważają za dobre, nie będzie czcią, dopóki nie wskaże na to szariacki dowód. Innowacja religijna nie przyniesie pożytku temu, kto ją wykonuje, lecz przeciwnie, zaszkodzi mu, gdyż innowacja religijna jest grzechem.

Dlatego w czci koniecznie muszą się łączyć dwa warunki: szczerość i podążanie za Posłańcem, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem. Tylko w takim przypadku cześć będzie ważna i przyniesie pożytek temu, kto ją wykonuje. Jeśli zaś do czci wejdzie wielobóstwo, cześć stanie się nieważna. Jeśli cześć będzie innowacją religijną, na którą nie ma dowodu, także stanie się nieważna. Bez tych dwóch warunków w czci nie ma pożytku.

I nie ma nikogo spośród stworzeń, za kim koniecznie należałoby podążać, oprócz Posłańca Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem. Co się zaś tyczy innych ludzi oprócz Posłańca, podąża się za nimi tylko w tym, w czym oni sami podążają za Posłańcem Allaha. Jeśli zaś sprzeciwiają się Posłańcowi, nie ma im posłuszeństwa w tym.

Allah Najwyższy powiedział:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ أَطِيعُواْ اللَّهَ وَأَطِيعُواْ الرَّسُولَ وَأُوْلِي الأَمْرِ مِنكُمْ

> *„O wy, którzy uwierzyliście! Bądźcie posłuszni Allahowi i bądźcie posłuszni Posłańcowi oraz tym spośród was, którzy sprawują władzę” (sura „Kobiety”, ajat 59)*

.

Ci, którzy sprawują władzę — to władcy i uczeni. Jeśli władcy i uczeni są posłuszni Allahowi, jesteśmy zobowiązani być im posłuszni i podążać za nimi. Jeśli zaś sprzeciwiają się nakazowi Allaha, zabronione jest posłuszeństwo im w tym, w czym sprzeciwiają się nakazowi Allaha.

Niebezpieczeństwo wielobóstwa

Powiedział autor książki, niech Allah będzie dla niego miłosierny:

إِنَّ اللَّهَ لاَ يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاء

> *„A więc, jeśli poznałeś, że wielobóstwo (szirk), przymieszawszy się do jakiejkolwiek czci, czyni ją nieważną, czyni daremnymi czyny, a ten, kto go popełnił, staje się wiecznym mieszkańcem Ognia, wtedy zrozumiesz, że najważniejszą sprawą dla ciebie jest studiowanie tego. Wszak być może Allah wybawi cię z tej sieci, jaką jest przyrównywanie Allahowi wspólników. Jest to właśnie to wielobóstwo, o którym Allah Najwyższy powiedział: «Zaprawdę, Allah nie przebacza tego, że przyrównuje się Mu wspólników, lecz przebacza wszystko inne, komu zechce»” (sura „Kobiety”, ajat 116)*

.

„I temu służy studiowanie czterech zasad, o których Allah Najwyższy poinformował w Swojej Księdze”.

OBJAŚNIENIE (SZARH)

Jeśli poznałeś, że tauhid polega na tym, abyś oddawał cześć jedynie Allahowi, po tym jesteś zobowiązany poznać, czym jest wielobóstwo (szirk). Wszak ten, kto nie wie o jakiejś

rzeczy, może łatwo w nią popaść. Dlatego koniecznie musisz studiować rodzaje wielobóstwa, aby zdołać się od nich oddalić.

Allah Najwyższy przestrzegł przed wielobóstwem i powiedział:

إِنَّ اللَّهَ لاَ يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاء

> *„Zaprawdę, Allah nie przebacza tego, że przyrównuje się Mu wspólników, lecz przebacza wszystko inne, komu zechce” (sura „Kobiety”, ajat 116)*

. Takie jest niebezpieczeństwo wielobóstwa!

Człowiek, który zmarł w stanie wielobóstwa, nie wejdzie do Raju, jak powiedział Allah:

إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ

> *„Zaprawdę, temu, kto przyrównuje wspólników Allahowi, Allah zakazał Raju” (sura „Stół zastawiony”, ajat 72)*

.

Zatem w wielobóstwie zawarte jest wielkie niebezpieczeństwo. Właśnie dlatego jesteś zobowiązany studiować wielobóstwo w pierwszej kolejności. Trzeba studiować, czym jest wielobóstwo, za pomocą tekstów Koranu i Sunny.

Allah Najwyższy nie zakazuje żadnej rzeczy, jak tylko wyjaśniwszy ją. Allah Najwyższy nie nakazuje żadnej rzeczy, jak tylko wyjaśniwszy ją ludziom. Zakazawszy wielobóstwa, nie pozostawił go bez wyjaśnienia. Allah Najwyższy szczegółowo wyjaśnił istotę wielobóstwa w Wielkim Koranie, a Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, szczegółowo wyjaśnił jego istotę w swojej sunnie. Jeśli chcesz poznać, czym jest wielobóstwo, zwróć się ku Koranowi i Sunnie, a nie po prostu ku słowom ludzi.

✦

Pierwsza zasada

Powiedział autor książki, niech Allah będzie dla niego miłosierny:

قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاء وَالأَرْضِ أَمَّن يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالأَبْصَارَ وَمَن يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَن يُدَبِّرُ الأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلاَ تَتَّقُونَ

> *„Musisz wiedzieć, że niewierni, z którymi walczył Posłaniec Allaha, pokój i błogosławieństwo Allaha z nim, uznawali, że Allah Najwyższy jest Stwórcą, Rządzącym wszystkim, co istnieje, jednak nie wprowadziło ich to do islamu. A dowodem na to są Słowa Najwyższego: «Powiedz: „Kto obdarza was udziałem z nieba i ziemi? Kto włada słuchem i wzrokiem? Kto wyprowadza żywe z martwego, a martwe wyprowadza z żywego? Kto zarządza sprawami?”. Powiedzą: „Allah”. Powiedz więc: „Czyż się nie ulękniecie?”»” (sura „Jonasz”, ajat 31)*

.

OBJAŚNIENIE (SZARH)

Musisz wiedzieć, że niewierni, z którymi walczył Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, potwierdzali, że Allah jest jedynym Panem. Lecz nawet to nie wprowadziło ich do islamu i nie uczyniło zakazaną ich krwi i majątku.

Wskazuje to na to, że tauhid — to nie tylko potwierdzenie panowania Allaha. A wielobóstwo nie polega jedynie na tym, że człowiek uważa, iż istnieje jakiś inny stwórca oprócz Allaha. Co więcej, można powiedzieć, że nie ma nikogo, kto uważałby, że istnieje jakiś inny stwórca oprócz Allaha, oprócz jakichś rzadkich ludzi, którzy mają takie przekonania. Każda wspólnota potwierdzała, że Allah jest Jedynym, który tworzy, obdarza udziałem, ożywia, uśmierca, zarządza wszystkim, co istnieje.

Nikt spośród stworzeń nie twierdzi, że istnieje jakiś człowiek, który tworzy razem z Allahem, obdarza udziałem razem z Allahem, ożywia i uśmierca razem z Allahem. Nawet wielobożcy potwierdzają, że Allah jest jedynym Stwórcą, Dawcą Udziału, Ożywiającym i Uśmiercającym, Zarządzającym wszystkim, co istnieje.

Allah Najwyższy powiedział:

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ

> *„A jeśli zapytasz ich: «Kto stworzył niebiosa i ziemię?» — z pewnością powiedzą: «Allah»” (sura „Grupy”, ajat 38)*

. A także:

قُلْ مَن رَّبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ (86) سَيَقُولُونَ لِلَّهِ

> *„Powiedz: «Kto jest Panem siedmiu niebios i Panem Wielkiego Tronu?». Powiedzą: «Allah»” (sura „Wierzący”, ajat 86–87)*

.

Dlatego powinieneś zrozumieć, że tauhid — to nie tylko uznanie, że Allah jest Jedynym Panem. Chociaż uczeni-filozofowie (mutakallimowie) mówią, że tauhid — to potwierdzenie tego, że Allah jest Jedynym Stwórcą, Dawcą Udziału, Ożywiającym i Uśmiercającym. Mówią oni: „Jeden w Swojej Istocie, bez podziału; Jeden w Swoich atrybutach, bez podobieństwa; Jeden w Swoich działaniach, bez wspólnika”. To znaczy, ich rozmowy o tauhidzie sprowadzają się tylko do tego, że Allah jest Jedynym Panem. Lecz nie z takim tauhidem Allah Najwyższy wysyłał posłańców. Wszak potwierdzenie tego, że Allah jest Jedynym Panem, w żaden sposób nie pomoże człowiekowi.

Wszak panowanie Allaha potwierdzali i wielobożcy, i niewierni, jednak nie wyprowadziło ich to poza ramy niewiary i nie wprowadziło do islamu. Przekonanie tych filozofów jest wielkim błędem.

Jeśli człowiek jest przekonany, że aby być monoteistą, wystarczy potwierdzić, że Allah jest Jedynym Panem, to jego przekonania niczym się nie różnią od przekonań Abu Dżahla i Abu Lahaba. I w naszych czasach niektórzy myśliciele uważają, że tauhid — to jedynie potwierdzenie tego, że Allah

jest Jedynym Panem. Nawet nie myślą, że trzeba spojrzeć na to, komu człowiek oddaje cześć. Jest to wielki błąd w zrozumieniu tego, czym jest tauhid.

Co się zaś tyczy wielobóstwa (szirku), ci filozofowie mówią: „Polega ono na tym, że jesteś przekonany, iż istnieje stwórca, który tworzy razem z Allahem i obdarza udziałem razem z Allahem". Właśnie tak rozumieli istotę wielobóstwa Abu Dżahl i Abu Lahab. Nie mówili oni, że ktoś tworzy razem z Allahem czy ktoś obdarza udziałem razem z Allahem. Nawet oni potwierdzali, że Allah jest jedynym Stwórcą, Dawcą Udziału, Ożywiającym i Uśmiercającym.

Druga zasada

Powiedział autor książki, niech Allah będzie dla niego miłosierny:

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاء مَا نَعْبُدُهُمْ إِلاَّ لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ

> *„Wielobożcy mówili: «Wzywamy ich i zwracamy się do nich jedynie po to, aby przybliżyć się do Allaha i aby oni wstawili się za nami przed Allahem». Dowodem na to, że pragnęli oni przybliżenia się do Allaha, są Słowa Najwyższego: «A ci, którzy wzięli sobie oprócz Niego opiekunów, mówiąc: „Czcimy ich jedynie po to, aby przybliżyli nas do Allaha jak najbliżej”. Zaprawdę, Allah rozsądzi ich w tym, w czym się różnią. Zaprawdę, Allah nie prowadzi drogą prostą tego, kto kłamie i jest niewiernym»” (sura „Grupy”, ajat 3)*

.

OBJAŚNIENIE (SZARH)

Chodzi tu o wielobożców, których Allah Najwyższy nazwał wielobożcami i postanowił, że na zawsze znajdą się w Ogniu. Nie uważali oni, że istnieje jakiś inny stwórca oprócz Allaha, lecz stali się wielobożcami z tego powodu, że oddawali cześć innym razem z Allahem.

Nie mówili oni, że ich bóstwa tworzą czy obdarzają udziałem razem z Allahem. Nie mówili oni, że ich bóstwa mogą przynieść pożytek czy szkodę. Nie mówili oni, że ich bóstwa zarządzają w tym bycie razem z Allahem. Chcieli oni jedynie otrzymać wstawiennictwo od tych bóstw przed Allahem.

Allah Najwyższy powiedział:

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لاَ يَضُرُّهُمْ وَلاَ يَنفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلاء شُفَعَاؤُنَا عِندَ اللَّهِ

> *„I oddają cześć oprócz Allaha temu, co im nie szkodzi i nie przynosi pożytku, i mówią: «Oni są naszymi wstawiennikami u Allaha»” (sura „Jonasz”, ajat 18)*

.

Wielobożcy wiedzieli, że te bóstwa nie mogą przynieść pożytku ani wyrządzić szkody, lecz pragnęli ich wstawiennictwa przed Allahem. Składali im ofiary, dawali im śluby, jednak nie dlatego, że te bóstwa tworzą razem z Allahem, obdarzają udziałem razem z Allahem, mogą przynieść szkodę lub pożytek. Czynili to wszystko dlatego, że pragnęli, aby te bóstwa stały się pośrednikami między nimi a Allahem i aby wstawiły się za nimi przed Allahem. Takie było wyznanie wiary wielobożców.

Jeśli w naszych czasach zaczniesz prowadzić dyskusję z tym, kto oddaje cześć grobom, zobaczysz, że powie ci to samo, co mówili ci wielobożcy, słowo w słowo. Czciciel grobu powie ci:

„Wiem, że ten święty, prawy człowiek nie może przynieść pożytku ani wyrządzić szkody, lecz był prawym człowiekiem i pragnę, aby wstawił się za mną przed Allahem”.

Należy wiedzieć, że wstawiennictwo może być prawdziwe albo fałszywe. Prawdziwe wstawiennictwo — to takie wstawiennictwo, w którym łączą się dwa warunki: po pierwsze, Allah Najwyższy powinien pozwolić wstawiennikowi wstawiać się; po drugie, ten, za kogo się wstawiają, powinien być monoteistą. Jeśli nie będzie choćby jednego z tych warunków, wstawiennictwo jest fałszywe, gdyż go nie będzie.

Co się tyczy pierwszego warunku, Allah Najwyższy powiedział:

مَن ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِندَهُ إِلاَّ بِإِذْنِهِ

> *„Kim jest ten, kto wstawi się przed Nim, jak tylko za Jego pozwoleniem?” (sura „Krowa”, ajat 255)*

.

Co się tyczy drugiego warunku, Allah Najwyższy powiedział:

وَلا يَشْفَعُونَ إِلاَّ لِمَنِ ارْتَضَى

> *„I nie wstawiają się, jak tylko za tym, z kogo On jest zadowolony” (sura „Prorocy”, ajat 28)*

.

To znaczy: wstawiają się jedynie za monoteistami. Co się zaś tyczy niewiernych i wielobożców, wstawiennictwo wstawienników nie przyniesie im pożytku. Allah Najwyższy powiedział:

مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ

> *„Nie będzie dla niesprawiedliwych ani bliskiego przyjaciela, ani wstawiennika, którego by słuchano” (sura „Odpuszczający Grzechy”, ajat 18)*

.

Ci czciciele grobów słyszą o wstawiennictwie, lecz nie rozumieją jego sensu. Spieszą się, aby prosić o to wstawiennictwo u zmarłych, nawet nie myśląc o pozwoleniu Allaha.

Wstawiennictwo (szafa'a) bywa dwóch rodzajów: wstawiennictwo odrzucane i wstawiennictwo potwierdzane. Wstawiennictwo odrzucane — to takie, o które prosi się nie u Allaha, w kwestiach, na które zdolny jest jedynie Allah! Dowodem na to są Słowa Najwyższego:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ أَنفِقُواْ مِمَّا رَزَقْنَاكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لاَّ بَيْعٌ فِيهِ وَلاَ خُلَّةٌ وَلاَ شَفَاعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ

> *„O wy, którzy uwierzyliście! Rozdawajcie z tego, czym was obdarzyliśmy, zanim nadejdzie dzień, w którym nie będzie ani handlu, ani przyjaźni, ani wstawiennictwa. A niewierni są niesprawiedliwi” (sura „Krowa”, ajat 254)*

.

Wstawiennictwo potwierdzane — to takie wstawiennictwo, o które prosi się u Allaha. Wstawiennik — to ten, kogo obdarzono zaszczytem, pozwoliwszy mu się wstawić. A ten, za kogo się wstawiają, powinien być z liczby tych, z których słów i czynów Allah jest zadowolony, a wstawiennictwo dokona się jedynie po Jego pozwoleniu.

Wstawiennictwo (szafa'a) ma warunki i ograniczenia. Nie da się wstawić za każdego człowieka bez wyjątku.
Wstawiennictwo bywa dwóch rodzajów:

1. Odrzucane wstawiennictwo — to takie wstawiennictwo, które się nie dokona, gdyż Allah Najwyższy na nie nie pozwoli. Nikt nie zdoła wstawić się przed Allahem bez Jego pozwolenia. Nawet najlepsze ze stworzeń i ostatni z proroków — Muhammad, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, gdy zechce wstawić się za ludźmi przed Allahem, padnie na twarz przed Panem, zacznie wzywać Go i wychwalać Go. Będzie znajdował się w pokłonie do ziemi, dopóki mu nie powiedzą: „O Muhammadzie, podnieś głowę! Proś, a będzie ci dane, wstawiaj się, a twoje wstawiennictwo zostanie przyjęte!”. To znaczy, nawet prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, zdoła wstawić się jedynie po pozwoleniu Allaha.
2. Potwierdzane wstawiennictwo — to wstawiennictwo za monoteistami. Wielobożcy nie pomoże żadne wstawiennictwo. Człowiek, który oddaje cześć grobom, jest wielobożcem, zatem wstawiennictwo mu nie pomoże.

Trzecia zasada

Powiedział autor książki, niech Allah będzie dla niego miłosierny:

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لاَ تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّه

> *„Prorok, pokój i błogosławieństwo Allaha z nim, przyszedł do ludzi, którzy różnili się między sobą w swojej czci. Byli tacy, którzy oddawali cześć aniołom, byli tacy, którzy oddawali cześć prorokom i prawym ludziom, byli tacy, którzy oddawali cześć drzewom i kamieniom, byli tacy, którzy oddawali cześć słońcu i księżycowi. Posłaniec Allaha, pokój i błogosławieństwo Allaha z nim, walczył ze wszystkimi nimi i nie czynił między nimi różnicy. Dowodem na to są Słowa Najwyższego: «I walczcie z nimi, aż ustanie zamęt i religia (cześć) będzie w całości należeć do Allaha»" (sura „Łupy", ajat 39)*

.

OBJAŚNIENIE (SZARH)

Prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, został wysłany do wielobożców. Niektórzy z nich oddawali cześć aniołom, inni oddawali cześć słońcu i księżycowi, trzeci oddawali cześć bożkom, drzewom i kamieniom, czwarci oddawali cześć prawym ludziom i „świętym".

Taka jest ohyda wielobóstwa, gdyż wielobożcy nie potrafią zgodzić się co do tego, komu oddawać cześć. Co się zaś tyczy monoteistów, oni zawsze oddają cześć jedynie jednemu Allahowi. Allah Najwyższy powiedział:

أَأَرْبَابٌ مُّتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ (39) مَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِهِ إِلاَّ أَسْمَاء سَمَّيْتُمُوهَا

> *„Czy liczni różni bogowie są lepsi, czy też Allah Jedyny, Zwycięski? Nie oddajecie czci oprócz Niego niczemu jak tylko imionom, które sami wymyśliliście” (sura „Józef”, ajat 39–40)*

.

Wielobożcy w swojej czci nie potrafią zgodzić się na czymś jednym. Nie mają oni określonych zasad w tych kwestiach. Podążają jedynie za swoimi namiętnościami i błędami. Allah Najwyższy powiedział:

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلا رَّجُلا فِيهِ شُرَكَاء مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لا يَعْلَمُونَ

> *„Allah przytacza jako przykład człowieka, do którego rości sobie prawo kilku niezgodnych wspólników, i człowieka, który należy w pełni do jednego człowieka. Czyż są oni równi jako przykład? Chwała Allahowi! Lecz większość z nich nie wie” (sura „Grupy”, ajat 29)*

.

To znaczy, ten, kto oddaje cześć jedynemu Allahowi, podobny jest do sługi, który ma tylko jednego właściciela, i dlatego odpoczywa. Ten sługa zna zadania, jakie stawia przed nim ten właściciel, zna jego wymagania, i dlatego jest mu lekko. A wielobożca podobny jest do tego sługi, który ma wielu właścicieli. Nie wie on, którego z nich pozostawić zadowolonym w pierwszej kolejności. Każdy właściciel ma swoje zachcianki, swoje wymagania, swoje pragnienia. Każdy z właścicieli chce, aby sługa był blisko właśnie jego.

Wielobożcy oddają cześć różnym bóstwom, a prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, walczył ze wszystkimi nimi i nie czynił między nimi różnicy. Zawarte jest w tym obalenie tych ludzi, którzy mówią: „Ten, kto oddaje cześć bożkom, różni się od tego człowieka, który oddaje cześć prawym ludziom. Wszak bożki — to nieżywe posągi, a prawi ludzie — to zbliżeni do Allaha ludzie". Chcą oni powiedzieć, że czciciele grobów naszych czasów różnią się od tych, którzy oddają cześć bożkom. To znaczy, nie można oskarżać ich o niewiarę, ich czyny nie są uważane za wielobóstwo, i nie wolno z nimi walczyć.

Lecz Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, nie czynił między nimi różnicy, lecz uważał ich wszystkich za wielobożców. Ich majątek i ich krew były dozwolone. Prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, walczył z tymi, którzy oddawali cześć Isie — posłańcowi Allaha. Żydzi oddawali cześć Uzajrowi, który był albo ich prorokiem, albo ich prawym człowiekiem, i prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, walczył z nimi.

Dlatego, gdy mowa jest o wielobóstwie, nie ma różnicy między tym, kto oddaje cześć prawemu człowiekowi, a tym, kto oddaje cześć bożkowi, kamieniowi czy drzewu. Wszak wielobóstwo (szirk) — to oddawanie czci komuś innemu niż Allah, kimkolwiek by ten obiekt czci nie był.

Dlatego Allah Najwyższy powiedział:

وَاعْبُدُواْ اللَّهَ وَلاَ تُشْرِكُواْ بِهِ شَيْئًا

> *„I czcijcie Allaha, i nie przyrównujcie Mu niczego” (sura „Kobiety”, ajat 36)*

.

Słowo to pojawia się w formie nieokreślonej i w kontekście zakazu, przez co wskazuje na powszechność. To znaczy, ajat obejmuje wszystkie bóstwa, którym oddaje się cześć oprócz Allaha. Innymi słowy, jego sens brzmi: „Czcijcie Allaha i nie przyrównujcie Mu wspólników (niczego: ani aniołów, ani posłańców, ani prawych ludzi, ani świętych, ani drzew, ani kamieni)”.

A dowodem na to, że Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, walczył ze wszystkimi wielobożcami bez wyjątku, są Słowa Najwyższego:

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لاَ تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّه

> *„I walczcie z nimi, aż ustanie zamęt i religia (cześć) będzie w całości należeć do Allaha” (sura „Łupy”, ajat 39)*

. Pod pojęciem „zamętu” chodzi o wielobóstwo (szirk), a pod pojęciem „religii” — cześć ('ibadat).

Dowodem na to, że wielobożcy oddawali cześć słońcu i księżycowi, są Słowa Najwyższego:

وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلا لِلْقَمَرِ

> *„A wśród Jego znaków są noc i dzień, słońce i księżyc. Nie padajcie na twarz ani przed słońcem, ani przed księżycem” (sura „Wyłożone”, ajat 37)*

.

Ten ajat wskazuje na to, że wśród wielobożców byli tacy, którzy oddawali cześć słońcu i księżycowi. Właśnie dlatego Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, zakazał modlić się w chwili, gdy słońce zachodzi lub wschodzi. Zostało to zakazane z tego powodu, że wśród wielobożców byli tacy ludzie, którzy padali na twarz przed słońcem, gdy ono wschodziło lub zachodziło. Prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, zakazał wykonywać modlitwę w tym czasie, nawet mimo tego, że modlitwa jest wykonywana dla Allaha. Wszak jeśli człowiek zacznie wykonywać modlitwę w tym czasie, upodobni się do wielobożców, a to jest zakazane.

Dowodem na to, że wielobożcy oddawali cześć aniołom, są Słowa Najwyższego:

وَلاَ يَأْمُرَكُمْ أَن تَتَّخِذُواْ الْمَلاَئِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا

> *„I nie nakazywał wam on (prorok), abyście brali sobie anioły i proroków za panów” (sura „Rodzina Imrana”, ajat 80)*

.

Ten ajat wskazuje na to, że wśród wielobożców byli ludzie, którzy oddawali cześć aniołom i prorokom, a jest to uważane za wielobóstwo (szirk). A czciciele grobów w naszych czasach mówią: „Ten, kto oddaje cześć aniołom, prorokom i prawym ludziom, nie jest niewiernym”.

Dowodem na to, że wielobożcy oddawali cześć prorokom, są Słowa Najwyższego:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِن دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِن كُنتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلاَ أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنتَ عَلاَّمُ الْغُيُوبِ

> *„I oto powiedział Allah: «O Iso, synu Marii! Czy to ty powiedziałeś ludziom: „Weźcie mnie i moją matkę za dwa bóstwa oprócz Allaha”?». Powiedział: «Chwała Tobie! Nie przystoi mi mówić to, do czego nie mam prawa. Jeślibym to powiedział, Ty byś to wiedział. Ty wiesz, co jest w mojej duszy, a ja nie wiem, co jest w Twojej Duszy. Zaprawdę, Ty jesteś Znającym rzeczy ukryte»” (sura „Stół zastawiony”, ajat 116)*

.

W tym ajacie zawarty jest dowód na to, że oddawanie czci prorokom jest takim samym wielobóstwem, jak oddawanie czci bożkom. I w tym ajacie zawarte jest obalenie czcicieli grobów, którzy rozdzielają między czcią proroków a czcią bożków. W tym ajacie zawarte jest także obalenie tych, którzy mówią: „Zaprawdę, wielobóstwo — to jedynie oddawanie czci bożkom”. To znaczy, czynią oni różnicę między tym, kto oddaje cześć bożkom, a tym, kto oddaje cześć prawym ludziom. Myślą oni, że wielobóstwo (szirk) ogranicza się tylko do czci nieżywych posągów. Ten błąd łatwo obalić z dwóch stron: po pierwsze, Allah Najwyższy w Koranie odrzucił oddawanie czci wszystkim bóstwom oprócz Niego i nakazał walczyć ze wszystkimi wielobożcami; po drugie, prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, nie czynił różnicy między tym, kto oddaje cześć bożkowi, a tym, kto oddaje cześć aniołowi czy prawemu człowiekowi.

Dowodem na to, że wielobożcy oddawali cześć prawym ludziom, są Słowa Najwyższego:

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ

> *„Ci, do których się zwracają, sami poszukują drogi zbliżenia do swojego Pana, starając się wyprzedzić jedni drugich. Mają nadzieję na Jego miłosierdzie i obawiają się Jego kary” (sura „Podróż Nocna”, ajat 57)*

.

Niektórzy powiedzieli, że ten ajat został zesłany w odniesieniu do ludzi, którzy oddawali cześć Isie, jego matce Marii i Uzajrowi. Allah Najwyższy poinformował, że Isa, jego matka Maria i Uzajr byli sługami Allaha. Sami przybliżają się oni do Allaha, mają nadzieję na Jego miłosierdzie i obawiają się Jego kary. Wszak są oni sługami, którzy potrzebują Allaha, wzywają Go, poszukują drogi przybliżenia się do Niego.

„…poszukują drogi zbliżenia do swojego Pana…” — to znaczy: starają się przybliżyć się do Niego za pomocą posłuszeństwa i czci. Wszystko to wskazuje na to, że oni sami nie są godni czci, gdyż są ludźmi potrzebującymi Allaha. Sami wzywają Allaha, mają nadzieję na Jego miłosierdzie i obawiają się Jego kary.

Ale niezależnie od tego, którą z opinii przyjmiemy, ajat wskazuje na to, że zakazane jest oddawanie czci prawym ludziom. Zakazane jest oddawanie czci prorokom i najprawdomówniejszym ludziom, zakazane jest oddawanie czci świętym i prawym ludziom. Wszak wszyscy oni są sługami Allaha, którzy sami Go potrzebują. Jak więc człowiek będzie oddawał im cześć razem z Allahem?!

Pod pojęciem „dróg zbliżenia” chodzi o posłuszeństwo Allahowi i poszukiwanie przybliżenia się do Niego. W ajacie pojawia się słowo „wasila” — czyli to, co prowadzi człowieka do celu. To znaczy, to, co prowadzi cię do zadowolenia Allaha i Jego Raju, jest właśnie drogami przybliżenia się do Niego. Co się zaś tyczy błądzących i słabych umysłem, mówią oni: „«Wasila» polega na tym, abyś wziął pośrednika spośród świętych, prawych ludzi i zmarłych, między sobą a Allahem, aby ci przybliżyli cię do Allaha”. Jak mówili wielobożcy:

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاء مَا نَعْبُدُهُمْ إِلاَّ لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى

> *„Czcimy ich jedynie po to, aby przybliżyli nas do Allaha jak najbliżej” (sura „Grupy”, ajat 3)*

.

To znaczy, według ich mniemania „wasila” polega na tym, abyś wziął między sobą a Allahem pośrednika, który opowie Allahowi o tobie, doniesie Allahowi twoje prośby, powiadomi Allaha o twoich potrzebach. Jak gdyby Allah Najwyższy nie wiedział o tobie i twoich prośbach! Jak gdyby Allah Najwyższy był tak skąpy, że nie da ci niczego, dopóki ktoś nie poprosi u Niego za ciebie! Wywyższony niech będzie Allah ponad to, co o Nim mówią! Upodabniają oni Allaha do stworzeń.

Przytaczają oni Słowa Najwyższego:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ اتَّقُواْ اللّهَ وَابْتَغُواْ إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُواْ فِي سَبِيلِهِ

> *„O wy, którzy uwierzyliście! Bójcie się Allaha i szukajcie drogi zbliżenia do Niego, i walczcie na Jego drodze” (sura „Stół zastawiony”, ajat 35)*

. Ci błądzący mówią: „Zaprawdę, Allah nakazał nam, abyśmy szukali drogi zbliżenia do Niego, inaczej mówiąc, należy wziąć pośrednika”. W ten sposób wypaczają sens Koranu.

Pod pojęciem „dróg zbliżenia” w Koranie i w Sunnie chodzi o posłuszeństwo Allahowi, które przybliża do Niego, poszukiwanie bliskości z Nim poprzez Jego imiona i atrybuty. To są właśnie prawdziwe drogi przybliżenia się do Allaha. Co

się zaś tyczy poszukiwania bliskości z Allahem poprzez stworzenia, jest to zakazane. Jest to wielobóstwo. Tak postępowali wielobożcy już dawno przed nami.

Jest to wielobóstwo, w które popadły pierwsze i ostatnie pokolenia ludzi. Wielobożcy nazywają to „przybliżeniem się do Allaha", chociaż w istocie jest to wielobóstwo. Allah Najwyższy nie uczynił wielobóstwa drogą przybliżenia się do Siebie. Coś takiego jest niemożliwe! Przeciwnie, wielobóstwo jedynie oddala od Allaha.

Allah Najwyższy powiedział:

إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ

> *„Zaprawdę, temu, kto przyrównuje wspólników Allahowi, Allah zakazał Raju. Jego schronieniem będzie Ogień, a niesprawiedliwi nie będą mieli żadnych pomocników" (sura „Stół zastawiony", ajat 72)*

. Jakże więc wielobóstwo może przybliżać do Allaha?! Allah jest wywyższony ponad to, co o Nim mówią!

Dowodem na to, że wielobożcy oddawali cześć kamieniom i drzewom, są Słowa Najwyższego:

أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّى (19) وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَى

> *„Czy widzieliście al-Lat i al-'Uzza, i jeszcze trzecią — Manat, nieznaczącą?" (sura „Gwiazda", ajat 19–20)*

.

Wskazane jest w tym ajacie, że wśród wielobożców byli tacy, którzy oddawali cześć kamieniom i drzewom.

„Al-Lat” — to imię bożka w Taifie. Był to wielki wyciosany kamień, na którym zbudowano dom. Wielobożcy przyrównywali al-Lat do Kaaby. Wokół niego znajdował się plac, a sam bożek miał swoich sług. Ludzie oddawali cześć temu kamieniowi zamiast Allahowi. Al-Lat był bożkiem plemienia Sakif i ich sojuszników, którzy bardzo się nim szczycili. Ten bożek został nazwany „al-Lat” na cześć prawego człowieka, który przygotowywał kaszę jęczmienną i karmił nią pielgrzymów. Gdy ten prawy człowiek zmarł, na jego grobie wzniesiono budowlę i zaczęto oddawać cześć temu bożkowi oprócz Allaha.

„Al-'Uzza” — przedstawiała sobą drzewa w kształcie schodków, które znajdowały się w dolinie palmowej między Mekką a Taifem. Wokół tych drzew wzniesiono budowle, a sam bożek miał swoich sług. W tych drzewach przebywały szatany, które rozmawiały z ludźmi, a nieświadomi ludzie myśleli, że rozmawia z nimi drzewo. W rzeczywistości mówiły z nimi szatany, aby zbić ich z drogi Allaha. Ten bożek był bożkiem Kurajszytów, mieszkańców Mekki i jej okolic.

„Manat” — przedstawiał sobą ogromny kamień, który znajdował się między Mekką a Medyną. Temu bożkowi oddawały cześć plemiona al-Chuza'a, al-Aus i al-Chazradż.

Te trzy bożki były najważniejszymi bożkami dla Arabów.

Co one wam dały? Czy przyniosły wam pożytek? Czy pomogły wam? Czyż one tworzą, obdarzają pożywieniem, ożywiają i uśmiercają? Co w nich znaleźliście? Są to jedynie kamienie i drzewa, które same zostały stworzone i nie mogą przynieść ani pożytku, ani szkody.

Gdy Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, otworzył szanowną Mekkę, wysłał al-Mughirę ibn Szu'bę i Abu Sufjana ibn Harba do al-Lat w Taifie, i zniszczyli go na rozkaz Posłańca Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem. Wysłał także Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, Chalida ibn al-Walida do 'Uzzy, aby zniszczył te drzewa i zabił tego dżinna w postaci kobiety, który rozmawiał z ludźmi i wprowadzał ich w błąd. Wysłał także Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, 'Alego ibn Abi Taliba do Manat, i zniszczył tego bożka.

Te bożki nie zdołały obronić samych siebie, jakże więc mogły obronić ludzi i wszystkich tych, którzy im oddawali cześć?! Dokąd zniknęły? Czy przyniosły wam pożytek? Czy obroniły się przed wojskiem Allaha i wojownikami spośród monoteistów?! Wywyższony niech będzie Allah! Wielobożcy oddawali cześć posągom — drzewom i kamieniom, które nie mają ani rozumu, ani oznak życia. Gdzie jest rozum tych ludzi?!

Powiedział autor książki, niech Allah będzie dla niego miłosierny: „Także hadis od Abu Uakida al-Lajsiego, niech Allah będzie z niego zadowolony, który opowiadał: «Wyruszyliśmy razem z Posłańcem Allaha, pokój i błogosławieństwo Allaha z nim, do Hunajn. Wówczas dopiero co rozstaliśmy się z niewiarą, a wielobożcy mieli lotos, wokół

którego się zbierali i wieszali na nim swoją broń. Nazywali go «Zat Anwat». I gdy przechodziliśmy obok tego lotosu, powiedzieliśmy: „O Posłańcu Allaha, uczyń nam taki sam Zat Anwat, jaki oni mają Zat Anwat”»”.

OBJAŚNIENIE (SZARH)

Hadis ten przekazywany jest od Abu Uakida al-Lajsiego, niech Allah będzie z niego zadowolony, a był on jednym z tych, którzy przyjęli islam w roku zdobycia Mekki.

„Zat Anwat” — można dosłownie przetłumaczyć jako „lotos posiadający zawieszki”. Wielobożcy zawieszali na nim swoją broń, aby przejąć od tego lotosu błogosławieństwo (barakat). A niektórzy towarzysze, którzy niedawno przyjęli islam i jeszcze słabo znali tauhid, powiedzieli: „O Posłańcu Allaha, uczyń nam taki sam Zat Anwat, jaki oni mają Zat Anwat”. Jest to nieszczęście ślepego podążania i naśladowania niewiernych, jest to jedno ze strasznych nieszczęść.

Usłyszawszy te słowa, prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, zdziwił się i powiedział:

اجْعَل لَّنَا إِلَٰهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ

> *„Wielki jest Allah! Wielki jest Allah! Wielki jest Allah! Przysięgam na Tego, w Którego ręku jest moja dusza, powiedzieliście to samo, co powiedział lud Israela Musie: «Uczyń nam bóstwo, takie samo, jakie oni mają bóstwa»” (sura „Wzniesione Krawędzie”, ajat 138)*

. Musa odpowiedział im:

إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ

> *„Zaprawdę, jesteście ludem nieświadomym” (sura „Wzniesione Krawędzie”, ajat 138)*

. „I z pewnością pójdziecie drogą tych, którzy byli przed wami”.

Gdy Musa, pokój z nim, przekroczył morze razem z synami Israela, a Allah Najwyższy zatopił ich wrogów na ich oczach, synowie Israela ruszyli w drogę i przechodzili obok wielobożców, którzy oddawali cześć swoim bożkom. Ujrzawszy to, powiedzieli Musie, pokój z nim:

اجْعَل لَّنَا إِلَٰهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ

> *„Uczyń nam bóstwo, takie samo, jakie oni mają bóstwa” (sura „Wzniesione Krawędzie”, ajat 138)*

. Na co on odpowiedział:

إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ

> *„Zaprawdę, jesteście ludem nieświadomym” (sura „Wzniesione Krawędzie”, ajat 138)*

.

Allah Najwyższy powiedział:

إِنَّ هَؤُلاء مُتَبَّرٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبَاطِلٌ مَّا كَانُواْ يَعْمَلُونَ (139) قَالَ أَغَيْرَ اللّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ

> *„Zaprawdę, ci — zniszczone będzie to, co wyznają, i daremne będzie to, co czynią. (Musa) powiedział: «Czyż mam szukać dla was innego bóstwa niż Allah, który wywyższył was ponad światy?»” (sura „Wzniesione Krawędzie”, ajat 139–140)*

.

Musa, pokój z nim, zaczął ganić ich, i tak samo nasz prorok Muhammad, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, zaczął ganić swoich towarzyszy. Jednak ani jedni, ani drudzy nie popadli w wielobóstwo. Synowie Israela powiedzieli te słowa, lecz nie wcielili ich w czyny. I także ci towarzysze, gdyby wzięli Zat Anwat dla siebie jako bożka, staliby się wielobożcami, lecz Allah ich ustrzegł. Gdy tylko prorok, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, zakazał im tego, natychmiast przestali mówić coś podobnego. Powiedzieli te słowa przez nieświadomość, a nie celowo. Gdy tylko dowiedzieli się, że ten czyn jest wielobóstwem, natychmiast przestali. Lecz gdyby się nie zatrzymali, popadliby w wielobóstwo.

Ogólnie rzecz biorąc, ten hadis wskazuje na to, że wśród wielobożców byli tacy, którzy oddawali cześć drzewom. Wielobożcy starali się przejąć od nich błogosławieństwo i dążyli do przebywania w ich pobliżu. Wszystko to wskazuje na kilka ważnych wniosków:

1. W hadisie wskazanie na niebezpieczeństwo nieznajomości tauhidu. Zaprawdę, ten, kto nie zna tauhidu, może łatwo popaść w wielobóstwo, nawet tego nie zauważając. Dlatego koniecznie trzeba studiować tauhid oraz to, co mu przeczy — wielobóstwo. Człowiek powinien dobrze orientować się w tych kwestiach, aby nie popaść w wielobóstwo z powodu swojej nieświadomości.
2. W hadisie wskazanie na niebezpieczeństwo upodabniania się do wielobożców, gdyż może to doprowadzić do wielobóstwa. Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem, powiedział: „Kto upodabnia się do jakiegoś ludu, ten jest z nich”.
3. W hadisie wskazanie na to, że poszukiwanie błogosławieństwa (barakatu) u drzew, kamieni i budowli jest wielobóstwem, nawet jeśli ludzie nazywają to inaczej. Jest to wielobóstwo (szirk), gdyż człowiek prosi o błogosławieństwo nie u Allaha, lecz u kamieni, drzew, grobów i mauzoleów.

Czwarta zasada

Powiedział autor książki, niech Allah będzie dla niego miłosierny:

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ

> *„Wielobożcy naszych czasów są gorsi w swoim wielobóstwie niż wcześniejsi wielobożcy. A to z tego powodu, że wcześniejsi wielobożcy przyrównywali Allahowi wspólników w pomyślności, a gdy spadały na nich nieszczęścia, oddawali cześć jedynie Allahowi. Co się zaś tyczy wielobożców naszych czasów, ich wielobóstwo jest stałe: zarówno w pomyślności, jak i w nieszczęściu. A dowodem są Słowa Najwyższego: «A gdy wsiądą na statek, wzywają Allaha, wyznając Mu religię szczerze. Lecz gdy On ich wybawi na suchy ląd, oto oni przyrównują Mu wspólników»” (sura „Pająk”, ajat 65)*

.

OBJAŚNIENIE (SZARH)

Czwarta zasada polega na tym, że wielobożcy w naszych czasach są gorsi w swoim wielobóstwie niż wcześniejsi wielobożcy, do których został wysłany Posłaniec Allaha, niech Allah go błogosławi i obdarzy pokojem. Przyczyna takiego wniosku jest oczywista.

Zaprawdę, Allah Najwyższy poinformował, że wcześniejsi wielobożcy oddawali cześć jedynie Allahowi, gdy znajdowali się w trudnych sytuacjach. Nie wzywali nikogo oprócz Allaha Najwyższego, gdyż wiedzieli, że nikt nie zdoła wybawić ich z nieszczęścia oprócz Niego.

Allah Najwyższy powiedział:

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَن تَدْعُونَ إِلاَّ إِيَّاهُ فَلَمَّا نَجَّاكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الإِنسَانُ كَفُورًا

> *„A gdy dosięgnie was nieszczęście na morzu, gubi się (z pamięci) ten, kogo wzywacie, oprócz Niego. Lecz gdy On was wybawi na suchy ląd, odwracacie się. Zaprawdę, człowiek jest niewdzięczny” (sura „Podróż Nocna”, ajat 67)*

.

W innym ajacie powiedziano:

وَإِذَا غَشِيَهُم مَّوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُم مُّقْتَصِدٌ

> *„A gdy pokryje ich fala jak cienie, wzywają Allaha, wyznając Mu religię szczerze. Lecz gdy On ich wybawi na suchy ląd, wśród nich znajduje się i taki, który uchyla się od należnej wdzięczności” (sura „Lukman”, ajat 32)*

.

W innym ajacie powiedziano:

فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ

> *„Lecz gdy On ich wybawi na suchy ląd, oto oni przyrównują Mu wspólników” (sura „Pająk”, ajat 65)*

.

Wcześniejsi wielobożcy przyrównywali Allahowi wspólników w pomyślności: wzywali swoje bożki, kamienie i drzewa. Gdy zaś popadali w trudną sytuację i byli bliscy zguby, nie wzywali ani bożków, ani drzew, ani kamieni, ani żadnych innych stworzeń. W takich sytuacjach wzywali jedynie jednego Allaha, gdyż wiedzieli, że z tych nieszczęść może wybawić jedynie On.

Co się zaś tyczy wielobożców, przypisujących siebie do wspólnoty Muhammada, w naszych czasach, przyrównują oni Allahowi wspólników zawsze: i w pomyślności, i w trudnych sytuacjach. Nie wzywają jedynie jednego Allaha nawet wtedy, gdy jest im ciężko. Przeciwnie, im cięższa staje się sytuacja, tym silniejsze staje się ich wielobóstwo. Im cięższa staje się sytuacja, tym bardziej wzywają Hasana, Husajna, 'Abd al-Kadira al-Dżilaniego, ar-Rifa'iego i innych. Jest to rzecz znana!

O ich wielobóstwie opowiada się zadziwiające rzeczy. Gdy przydarza im się coś niebezpiecznego, zaczynają wymawiać imiona świętych, imiona prawych ludzi i proszą u nich o pomoc, zamiast prosić u Allaha. Wszak wzywający ku kłamstwu i błędowi mówią im: „Pomożemy wam, gdy będziecie płynąć po morzach. Jeśli zdarzy się coś złego, wzywajcie nas po imieniu, a my wam pomożemy”.

Takie słowa przekazywane są od szajchów sufickich tarikatów. Ogólnie rzecz biorąc, współcześni wielobożcy przyrównują Allahowi wspólników zarówno w pomyślności, jak i w trudnych sytuacjach. Właśnie dlatego ich wielobóstwo jest straszniejsze niż wielobóstwo wcześniejszych wielobożców.

Także szajch Muhammad ibn Abd al-Wahhab, niech Allah będzie dla niego miłosierny, powiedział w książce „Kaszf asz-Szubuhat”: „Zaprawdę, pierwsi wielobożcy oddawali cześć prawym ludziom, oddawali cześć aniołom i prorokom. Co się zaś tyczy wielobożców naszych czasów, oddają oni cześć nawet najbardziej grzesznym ludziom. Doskonale o tym wiedzą. Ci, których nazywają «kutbami» i «gausami», nie wykonywali modlitwy, nie pościli, dopuszczali się nierządu i mężołóstwa i innych ohyd. Żyli tak, gdyż uważali, że nie są zobowiązani przestrzegać religii, że dla nich nie ma ani nakazów, ani zakazów. Uważali, że nakazy i zakazy szariackie przeznaczone są dla prostego ludu. Wielobożcy naszych czasów wiedzą, że ich «panowie» nie wykonywali modlitwy, nie pościli i nie strzegli się ohyd. Lecz mimo tego wielobożcy naszych czasów oddają im cześć. Oddają cześć najbardziej grzesznym z ludzi, takim jak al-Halladż, Ibn Arabi, ar-Rifa'i, al-Badawi i im podobni”.

✦

Niech Allah błogosławi i pozdrowi naszego proroka Muhammada, jego rodzinę i wszystkich jego towarzyszy!